

Form —, blev det indrømmet, at det var væsentlige Forbedringer, som derved tilfugtedes, og at, naar man tænkte sig en saadan Omorganisation af Amtene og af Amtsforholdene i det Hele, som gjorde de her nævnte Gjenstande mere stedlige, saa vilde den være gavnlig; men Ministeren gjorde Modstand mod det hele Forslag paa Grund af den store Mængde Embedsmænd, som da vare i høie Stillinger, og man kom da til en Overenskomst, der gik ud paa, at disse Udskrivningschefer indtil videre kun skulde konstitueres, Noget, der var overmaade let at fuldbyrde, idet man jo allerede dengang vidste, at ikke saa brugbare Officerer ved Overgangen fra Krig til Fred vilde blive satte paa Pension eller, som man haabede her i Rigsdagen, paa Bartpenge, men under enhver Omstændighed ophøre at gjøre Tjeneste i Armeen, og de kunde paa en fordelagtig Maade for dem og paa en gavnlig Maade for Staten have været konstituerede i disse Embeder, hvilket idetmindste var en temporair Binding for dem, i Forhold til at være pensioneret, som vistnok mange af dem med stor Fornøielse vilde have taget imod, og hvortil de ogsaa vilde have været meget brugbare. Det var under disse Forudsætninger og i Henhold hertil, at Folkethinget dengang tog den Beslutning, man her vil forandre, og jeg vilde ansee det for et overordentlig stort Misgreb, om vi nu vege tilbage derfra. Statens Tjeneste vil ikke vinde det Allermindste derved, thi der staaer strengt taget ikke Andet i denne Lov, end at vi konstituerede, som nu, maaskee under Form af, at det kun er en Konstitution, ere komne ind i Embederne, haabe paa denne Maade at kunne blive som Embedsmænd i disse Embeder, hvilket vi maaskee ikke kunde, hvis det havde været en virkelig Embedsbefattelse istedetfor en Konstitution; det er i Grunden det, der staaer i Loven, naar man tager vort almindelige Levebrødslexicon for sig og slaaer op deri.

Jeg skal derfor paa det Indstændigste anmode Thinget om at lade dette Lovforslag falde, men, skulde man ikke finde det rigtigt at gjøre det allerede paa dette Trin, efterat Forslaget er gaaet igjennem det andet Thing, og, skulde man ansee det for rigtigt at tage det undermoden Overveielse, i Sammenhold med de Med-

delelser og Forhandlinger, som tidligere have fundet Sted, saa skal jeg heller ikke finde, at det er vrangt, men tvertimod maaskee den rigtigste Vej. Jeg skal her anføre, at man dengang brugte, hvad man bruger ved alle Leiligheder, naar man trykker sig for at komme ind paa en ny Foranstaltning: man havde spurgt de Personer, som man troede nødtigt vilde gaae ind derpaa, om de vilde være imod det; man havde spurgt Amtmændene, og det største Antal af dem havde ogsaa — det skal jeg ikke nægte — svaret, at de helst vilde være frie derfor, men der var dog Enkelte, som havde sagt, at det kunde omtrent være ligegyldigt, og Enkelte havde meent, at det kunde være gavnligt. Ved alle det Slags Erklæringer er det nu et stort Spørgsmaal, om de, der have afgivet dem, have været istand til at opfatte Sagen i dens Heelhed, og det er meget muligt, at Amtmændene, dersom det havde foreligget dem klart, at de vilde kunne faae en høit betalt Fuldmægtig — der hos enkelte Amtmænd skulde have indtil 1200 Rd. eller 1000 Rd., og, om jeg husker rigtigt, mindst 800 Rd., — som ikke alene skulde holde det hele Udskrivningsvæsen og de dermed forbundne Lister ic. i Orden for dem, men tillige have Overtilsyn med Matriculvæsenet; og paa den Maade overtage denne Deel af deres nuværende Forretninger, der er i en temmelig maadelig Forsatning —, saa havde grebet det med Kysshaand. Man maa vel lægge Mærke til, at der med disse høie Gageringer, naar den hele Sag var ført igjennem, endda var en Indbinding af ikke saa Tusende Rigsdaler. Vilde man have sagt: Disse Tusender ville vi opoffre for at fuldstændiggjøre Indretningen under Amtene, saa vare vi her med Fornøielse gaaede ind derpaa, thi vi kunne ikke gjøre nok for at skaffe disse forskjellige spredte Administrationer samlede paa eet Sted. Saaledes som Forholdene ved Udskrivningsvæsenet nu ere, er det ganske vist, at Amtmanden skal være tilstede ved Udskrivningen eller lade sig repræsentere af en anseet Mand — der er forskjellige Personligheder, som man kan bruge dertil —, og han, eller hvem der møder paa hans Vegne, er paa en vis Maade den første Tilstedeværende, men Enhver vil begribe, at det dog er den saakaldte Sessjonschef, der spiller den første Rolle,